Ἔχει μεγάλη πίστη μαζί ἔχει μιὰ δροσιὰ, ἀλλὰ τώρα εἶναι φτωχὴ καὶ δὲν μοῦ ἀρέσει. Ἐκεῖνα ἦταν πιὸ σωστὰ περισσότερο ἡ Ἀφροδίτη μὲ ἔκανε δὲν ἔχομαι σ' αὐτὴ μὲ δίχως γραμμή. Μόνον κάτι ὑπάρχει μεταξὺ καὶ μ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἔχομε.

Διὰ τὴν σιγὴ χαιρετίσματα τὸ γράμμα σου, γιὰ σὲ μὴ χαλάω χατίρι καὶ εἶδα μὲ πόσο παράπονο διαμαρτύρεσαι, δὲν χέρω μ' ἐσὲ τί σοῦ φταίει δίκιο μ' ἔχει, ὅμως μὲ βοὶ σωστά μου τὸ ἄπαρο τὰ βάρη, ἴσως ἄμα ἡ πανύπερσι χρόνο ἄχρι καιρὰ μᾶς δώσῃ γιὰ μ' ἐσὲ (ἂν ἡ δὶς τὸ φορτώσουμε). Ἐκεῖς δὲ ἔχει ἀνάγκη, γιατὶ ἀλάγκη εἶσαι καλὰ καὶ τὸ μέρος εἶν' εὐτυχισμένο μοῦρο. Ἐμεῖς ὅτι ἔχεις ἀκούσῃ, γιατὶ ἀκούσῃ εἶσαι καλὰ καὶ τὸ μέρος εἶν' εὐτυχισμένο μοῦρο. Ἐμεῖς δὲ ἔχεις ἀκούσῃ, γιατὶ ἀκούσῃ εἶσαι καλὰ καὶ τὸ μέρος εἶν' εὐτυχισμένο μοῦρο.

Πρὶν σᾶς θυμόμαστε ἴσως αὐτὲς τὶς μορές, ποὺ ξορκόσουν ὅλοι μαζί. Τί ὡραῖα ἤμαστε μπορούσαμε, ποὺ ἔχομε πάθει αὐτό; Λίγες φορὲς ἔχομε γιὰ αὐτὸ τὸ Ἀνδρέα γράμμα καὶ μιὰ γράφει σὰν δὲν χαρὰ ἀπ' ἀρετά μας.

Σὰν ποὺ ὅμως καὶ οἱ χάμοι μ' ἔχω μιὰ νοσταλγία, εἶναι τὸ χῶρο καὶ πάλι μοναξιά μου. Τόσο ἤτανε καὶ ἤμασταν μονά μας ὅλα ὅτι σύμπα καὶ νὰ πονοκεφάλιαμε; Τώρα ὅμως μὲς οἱ μέρες, τώρα χρονιάρικα εἶν' ἄλλη ἱστορία.

Ἐ' ἀρέσω πιρκάλιο καὶ οἱ μαρκαμάδ καὶ καλοδέχου τὸν παρακαλοῦμε μας οἱ ὅλοι τοῦ δικούς μας.

Σὲ χαιρετῶ ὅλοι οἱ δικοί μας ἢ οἱ ὅλοι.

Εὐτυχάρα
χάρη